

TOESPRAKEN van de Drempeliers 2017 - bij Exodus 14

Dag beste mensen,

Als de Israëlieten de strijdwagens zien,
slaan ze in paniek en vertrouwen God en Mozes niet meer.
Maar als Mozes God om hulp vraagt en de zee opensplijt,
krijgen ze plots ontzag voor God.
Dat vind ik raar:
eerst vertrouwen ze God niet
maar als hij de Egyptenaren laat verzuipen, vertrouwen ze Hem wel.

Ik kom het soms zelf tegen.
Want als ik iemand niet ken en hij zou mij vragen om hem geld te lenen
dan zou ik het niet geven omdat ik hem niet ken
en mensen die je niet kent, vertrouw je meestal niet.
En dat is er niet op verbeterd
sinds ik de krant lees of naar het journaal kijk
want ik zie of lees er bijna alleen maar slechte dingen.
Dus als ik daaraan denk dan kan ik niet zoveel mensen vertrouwen.

Maar wat maak ik mij eigenlijk zorgen want ik heb toch nog geen geld,
wie zou er mij geld komen vragen?
Ze kunnen mij wel om mijn talenten vragen
en dan vertrouw ik mensen meestal wel want zij vertrouwen mij dan ook.

Ik kom nog eens terug op dat vertrouwen hebben in God.
Het is toch een mooi beeld dat hier gebruikt wordt:
zelfs al achtervolgt het sterkste leger ons, God helpt ons.
Bij mij is dat ook zo:
als ik met iets zit dan staan veel mensen voor me klaar.
Opa, oma, meter en peter, mijn meesters en juffen, mama en papa, vrienden, familie, ...
Dat zijn eigenlijk allemaal tochtgenoten voor mij.
Mozes was eigenlijk ook een tochtgenoot voor de Israëlieten
tijdens de tocht door de woestijn.

De Israëlieten hadden zo'n tochtgenoot nodig want ze kenden God nog niet.
Dus konden ze hem ook nog niet echt vertrouwen.

Dat kan ik uitleggen met mijn schilderij.
Je ziet de dreigende zee die opengespleten is,
het pad naar het Beloofde Land
en een wolkkolom.
God leidde de Israëlieten naar het Beloofde Land met een
wolkkolom en een vuurzuil
maar die zijn een beetje dubbelzinnig.
Bv. als er in het verhaal staat dat God verschijnt als wolk tijdens
de dag en vuurzuil 's nachts, is dat dan goed of slecht?
Want overdag brengt de wolk regen en schaduw,
maar ook donder en bliksem en dát is gevaarlijk.

Bij de vuurzuil heb je twee positieve dingen:
warmte en licht want 's nachts is het ook koud en donker in de woestijn,

maar je kan je er ook aan branden.
Dus veel beelden van God zijn dubbel en dát vind ik verwarrend.
Daarom is het voor mij ook moeilijk om die boodschappen te begrijpen.
Het zal misschien wel lang duren eer ik alles begrijp,
dat wordt misschien wel een tocht van 40 jaar.

Ik hoop dat jullie allemaal van die tocht genieten.

Dank u wel.

Arend

Ik ben blij dat we het verhaal van Mozes gekozen hebben voor onze drempelviering. Ik vind vooral mooi, dat hij een tochtgenoot is voor zijn volk, een leider die hen de weg wijst, op een moeilijke reis. Hij blijft met hen meegaan, ook als het lastig wordt, als ze door de woestijn moeten en bijna geen water en eten meer hebben.

Ik heb geschilderd hoe hij met zijn stok een weg vrij maakt door het water. Ik koos het kleur goud voor de weg, omdat dat een beetje blinkt. De gouden kleur toont aan dat de weg heel belangrijk is, omdat hij leidt naar een mooie zonnige toekomst, waar ze veilig zijn voor de vele gevaren.

Ook ik ben al 12 jaar op weg, en soms is het eens lastig. Ik heb gelukkig veel mensen leren kennen, die mij leiden en de weg wijzen. Op mijn tocht door het donker ben ik veilig aan de eindstreep geraakt dankzij het lichtje van mijn tochtgenoot.

Het is een leuk gevoel als je weet dat je niet alleen onderweg bent. Ik ben vandaag dan ook heel blij en dankbaar dat zoveel mensen mij omringen. Ik hoop dat ik op jullie mag blijven vertrouwen in de vele leuke jaren die nog komen.

Phebe

Wie van jullie heeft al eens een zee overgestoken?

Tegenwoordig is dat niet meer zo moeilijk hé. Je koopt een ticket en laat je overvaren of overvliegen, toch? Waarschijnlijk is het ook omdat je op vakantie gaat.

Voor sommige mensen is het veel moeilijker, bijvoorbeeld voor vluchtelingen. Zij kunnen niet zomaar de zee oversteken en ze weten ook niet wat er allemaal kan gebeuren als ze in het bootje stappen. Geraken ze wel levend aan de overkant? Dat was ook de vraag van de Israëlieten in het verhaal.

In het verhaal hebben de mensen een groot vertrouwen in God. Nu zijn er veel mensen die in niets meer geloven. Ik vind dat wel jammer. Ik geloof zelf wel dat er een kracht is waarop je kan vertrouwen en dat steun kan geven. Wij en ik dus ook, noemen dat God.

Ik heb gekozen om de beide kanten van de zee te schilderen. Aan de ene kant zie je de Israëlieten, aan de anderen kant de dode Egyptenaren. Er is een lichte kant en een donkere kant, zo is het ook in het leven. Ik heb voor deze kleuren gekozen, lichte en donkere, niet omdat de ene kant goed is en de andere kant slecht maar om te tonen er altijd twee verschillende kanten zijn. De zee die ik geschilderd heb verbindt twee landen aan elkaar, maar je moet er wel iets voor doen om er over te raken. We hebben allemaal wel een beloofde land: een droom, maar je kan er niet zomaar naar toe. Om dat te doen heb je moed en vertrouwen nodig.

Toen ik het verhaal las was er één zin die ik niet begreep: Israël zag de Egyptenaren dood op de kust liggen en kreeg ontzag voor God. Waarom wordt God geëerd nadat er zoveel mensen overleden zijn...?

Dat houdt mij bezig.

Johanna

Ik vind vertrouwen heel belangrijk.

Dat heb ik ook in mijn schilderij geschilderd. Aan de linkerkant zie je Mozes en zijn volk die door de zee gaan. Aan de rechterkant zie je hoe iemand valt en een ander hem opvangt. Degene die valt vertrouwt er op dat de ander hem zal opvangen. Bij mij in het turnen is dat ook belangrijk: als je voor het eerst een nieuw element gaat doen, vertrouw je er op dat je trainer je helpt zodat er niets misgaat en je je geen pijn doet.

In het leven is vertrouwen belangrijk: een geheim dat je vertelt, iemand die je helpt als je verdriet hebt of iets niet durft, een afspraak die je gemaakt hebt... Ik vind het belangrijk dat als je een afspraak maakt, dat men die ook nakomt, en dat probeer ik zelf ook altijd te doen.

Ook bij Mozes had het volk vertrouwen nodig, want ze moesten er op vertrouwen dat hij hen naar een beter land zou brengen en hen zou beschermen tegen de Egyptenaren en andere kwade dingen.

In het begin was er niet veel vertrouwen, maar nadat hij hen redde uit de handen van de Egyptenaren wel.

Zo is het ook in het leven bij mij.

Als ik bepaalde mensen dingen vertel, vertrouw ik er op dat ze mijn vertrouwen niet breken. Als ze het vertrouwen dan toch kapot maken, ben ik heel verdrietig en boos, en zal ik die persoon niet snel meer vertrouwen.

Zonder vertrouwen ben je eigenlijk alleen; maar als je iemand kan vertrouwen, dan zal je nooit alleen zijn.

Louise

De Lier, Drempelviering
28 mei 2017